

Négy évvel ezelőtt az önkormányzat kavicsot szórattott az utunkra. Csak úgy vékonyan, mintha sót szórna a vajás kenyérre, de az épp elég volt akkor. Meg is lepődtünk erősen, hisz évtizedek óta nem történt ilyen. Jól van na, túlzok, nem lepődtünk meg olyan erősen, választások előtti héten történt a dolog, s olyankor senkit nem lep meg, ha egy előljáró az utak állapotával is foglalkozik.

Eltelt négy év, az utunk sorsa senkit nem érdekelt. A falu túlsó végén a mocsaras mezőre [olyan utat rittyentettek az ősszel közpénzből](#), hogy tátva maradt a szánk. Állítólag azért, hogy traktorral tudjanak az emberek kimenni a földjükre. Hiszi, aki akarja. Kíváncsi vagyok, ki fog majd oda építkezni és kitől vásárolja meg a telket. Na, de nem az bánt, hogy valakinek az ingatlanbizniszébe fektet a hivatal, hanem az, hogy a mi utcánkba nem.

Idén tél végén lyukacsosnak mutatkozott az út. Nekiálltam betömni a lyukakat, a javát be is tömtem, a maradékot betömte valamelyik szomszéd, mire én odakerültem volna. De esős volt a tavasz, májusra ismét előbújtak a gödrök a föld alól. Nem baj, gondoltam, nem tömöm be őket, mert úgylis jön a kampány, hadd adjak esélyt polgármesterünknek, Botondnak, hogy bebizonyíthassa, törődik útjainkkal. Igen ám, de nem gondoltam volna, hogy

ez a fránya MPP nem képes jelöltet indítani

a községünkben, mint eddig. Nem volt konkurencia, nem volt kavicsszórás. Pech.

Na, és most jöjjön valaki, s mondja nekem, hogy aki nem megy el szavazni, annak ne járjon a szája négy évig. Ossa csak ezt meg valaki facebookon, míg a lapát még a kezemben van!

Amúgy nem zavar, hogy nekem is kell tennem valamit a közös javainkért. Szívesen dolgozom a közért. Valami mégis zavar a dologban, olyan balkáni a hangulata az egész történetnek, érzek valami logikátlanságot, valami fejetlenséget.

Évi 300 lejt fizetek a szemét elviteléért, de a szemetesautó nem jön be az utcába, mert rossz az út. Ezért háromhavonta egyszer visszük ki a szemetet az utca végére, a templom előtti térre. Arra a térre, mely nemrég lett elnevezve.

Szent László tér, írja az aranyozott táblán.

A templom újra lett festve nemrég, de a pap benne ugyanolyan. Jobb, ha nem mondok semmit róla.

A templomon új, hatalmas és cirkalmas felirat hirdeti, ez a Szent László templom. A tér előtte le van piskótakövezve, mellette **rekord méretű világító kereszt**. A templom tövében új inoxtetejű kereszt, rajta új alumínium Krisztus hirdeti a szenvedést. Alatta új Szent László szobor néz zordan, talapzatán **aranytábla**
örzi állítató előljáróink nevét

Amerre Szent László tekint, a tér túloldalán ott nyílik a mi utcánk. Keskeny kis utca. Kanalizálás nincs, az ivóvizet saját pénzünkön vezettették be. Egy helyen egy kis támfal kellene, de nincs, **folyik be az út a Zoliék kertjébe**. Ezért nem jár le a kukásautó.

Az utat mi foldozgatjuk, ahogy tudjuk, mikor egyénileg, mikor közösen. Boldogan tesszük, panaszkodni nincs okunk. S egyébként sem szeretik a panaszkodókat vagy a másként

gondolkodókat itt nálunk a faluban. **Mire is lehetne panaszkodni**, mikor minden jó irányba megy? Tanácsosaink jó emberek. Nem igazán tudják megmagyarázni, hogy miért volt fontosabb egy zsír utat építeni a mocsárban, mint a falu meglévő utcáit feljavítani, de megszavazták, az a lényeg.

A polgármesterünk is jó ember. Sokkal többet tett a faluért, mint elődje, ezért aztán akkora tekintélye van, hogy nem is illik felróni a mulasztásait. Ezért nem lehet őt hibáztatni azért, hogy nem törődik senki az utcánkkal. S akkor mégis kire haragudhatok, ha szidni szeretnék valakit kavicslapátolás közben? Hát az MPP-re, hisz ők nem indítottak ellenjelöltet. Többet elő ne forduljon!